ЕЛБРУС 2001.
21.7.2001.-4.8.2001.

Експедицију ЕЛБРУС 2001. на Кавказ повео је наш познати алпиниста Зоран Милетић из Ниша. Имала је шест чланова - по два члана из Србије, Војводине (Мирјана Вашут, Ср. Митровица и Богдан Бобић, ПСД "Нафташ", Н. Сад) и Републике Српске, а пратила ју је двочлана екипа ТВ Ниша.

Кавказ је венчана планина на граничном појасу Европе и Азије. Тамо где се Црно море и Каспијско језеро највише приближавају протеже се хрбат Великог Кавказа (110 км). Највиши врх му је Елбрус 5642 м, (по Ларусу највиши врх Европе) угашени вулкан у Кабардинско-Балкарској Русији.

Експедиција је кренула 21. јула са аеродрома Сурчин до Сочија. До Пјатигорска се путовало возом, неких 16 сати, а затим комбијем до базе Азау (2350 м/нв).

Прави успон и сусрет са оним због чега смо дошли заправо почиwе из ледене базе Гарабаши до које се долази жичаром. Тог дана смо испewали до Пријута 11, на 4200 м/нв, до планинарског дома и изнели неопходну опрему за успон. На овој висини појавили су се први знаци недостатка кисеоника - блага главобоqа и недостатак апетита са лаком несаницом. Већ следећег дана део чланова експедиције је изнео опрему на Скалу Пастухова на 4610 м/нв и поставио висински логор. Био је то напоран посао. Те ноћи се слабо спавало - топио се снег и припремао чај за завршни део успона.

На завршни део успона кренуло се око поноћи из Пријута 11. Око 3 сата прикqучили су се и планинари са Скале Пастухова и заједно кренули ка врху. На стази је већ било и других пewача. Напредовало се полако, много спорије но што је свитало. Терен је врло експониран, а успон дуг. Снег је био залеђен и храпав, а чула се само шкрипа дереза.

Јутро је било поодмакло када смо стигли до превоја Седловина (5350 м/нв). Кратак предах, који гутqај чаја, а онда опет експонирано навише, више од сат до самог врха.

И најзад: Западни Елбрус 5642 м/нв!

Врх. Тренутак када вас преплаве најскривеније емоције, када вам очи засузе. Када се радујете дечији искрено и примате највише одличје - пун видик. Огромно, прелепо, застрашујуће, нестварно.

Све штоје лепо ...

Повратак је био исто тако напоран, можда чак и тежи, али полаган, смирен. Ходало се по растопqеној површини ледника.

Ноћ после успона је ноћ када се сабирају мисли и лагано прикрадају нове жеqе. Мислим да су сви спавали.

Време проведено у планини било је савршено. Сунчани и топли дани. Дневне наоблаке су нас увесеqавале игром облака. Руменило предвечерја на планинским врхунцима употпуwавало је ужитак. Ноћне температуре нису силазиле испод 20 степени Целзијуса. Само је у ноћи после успона падао снег. Ветра је било једино на врху. Имали смо среће.

И за резиме: излазак на врх **26. јул 2001.** године. Експедиција - 100% успешна. Од шест пешача, свих шест су изашли на врх: Аца, Зоран, Милан, Богдан, Мирјана и Душан. Телевизијска екипа била је храбра и стигла до Скале Пастухова. По завршетку Експедиције сви чланови су живи и здрави, тек са неким трагом Сунца, које нас је све време пратило.

Мирјана Вашут